

Život

zábrdovické farnosti

Vychází 17. 2. 2006

Číslo 3.

ročník XV.

Soudce všeho světa, Bože,
před trůnem Tvým nepomůže
žádnému nádhernost jeho,
byť měl slávu světa všeho.

Pro Kristovo ponížení,
za nás dostiučinění,
sešli mi za dar z výsosti,
Bože, pokoru s tichostí.

Ty shlížíš k poníženému,
v srdci, v duchu sevřenému.
Ty, Pane, víš, co mi škodí.
Víš také, co k dobru vodí.

Nedej se mít pyšně, hrdě,
k bližním mstivě snad a tvrdě.
Nechť křivdy Tobě samému
soudci poroučím pravému.

Nechť se ani pro dary tvé,
jež propůjčuješ z lásky své,
pyšně nikdy nevypínám
a svým bližním nepohrdám.

Všichni jste zváni na křížové cesty, které budou po celou postní dobu ve středy, pátky a neděle vždy od 17.30.

POSTNÍ ZAMYŠLENÍ OTCE JIŘÍHO

Milí farníci. Vnitřní logika postní doby má na svém začátku překvapivě Ducha svatého. Ústřední poselství o obrácení a pokání totiž předpokládá, že poznáváme a uznáváme svou vnitřní bídu. Snad víte ze zkušenosti, že člověk potřebuje silné vnitřní pohnutí, aby překonal pýchu a strach a sebe a uznal: „Nejsem ještě ani začátečník“, „moje nevěrnosti mě tísní“, „stavěl jsem na písku“. Postní dobu není možné plodně začít jinak, než uznáním pravdy o ubohosti vlastního života. Nejdřív tedy potřebujeme Ducha pravdy, abychom na postní cestu vůbec mohli vykročit. Co nás na ní potká, pokud půjdeme poctivě? Nejdřív budeme ještě jasněji vnímat ničivou moc hříchu ve svém životě, jak velkou má nad námi moc, jak jsme jím zasaženi. Potom následuje vnitřní dozrávání a osvobození se od destruktivních vlivů hříchu (za pomoci různých druhů postu). Nakonec přijde vděčný objev

milosrdné Boží lásky a nekonečné dobroty. Měl by se s velkou naléhavostí potvrdit ve svatém týdnu tváří v tvář Kristovu utrpení a při solidní zpovědi.

Prosím Boha o milost, aby nikdo z nás svou situaci nezlehčoval a tak abychom předešli sebeklamu. Velké přísliby Bible patří těm, kdo uznávají potřebu záchrany, ne těm, kteří se myslí, že záchranu nepotřebují (viz Mt 9,13). Na konci obtížné postní cesty nás čeká velikonoční vítězství. „Neboj se, vždyť tě vykoupím, zavolám tě jménem, jsi můj.“ Iz 43,1)

Přeji vám „silnou“ postní dobu

o. Jiří

Pastýřský list otce biskupa Vojtěcha k „**Roku diecéze**“

Brněnský diecézní biskup Mons. Vojtěch Cikrle vydal k 1. lednu 2007 pastýřský list, který byl čten ve všech dvaceti děkanátech a čtyřistapadesáti farnostech brněnské diecéze. Vstoupili jsme jím do oslav existence samostatné „místní církve“, jak jsou diecéze oficiálně nazývány. Důvodem, proč otec Vojtěch nazval rok 2007 **ROKEM DIECÉZE** je skutečnost 230. výročí od 5. prosince 1777, kdy papežskou bulou Pia VI. bylo olomoucké biskupství povýšeno na arcibiskupství a zřízeno tzv. sufragánní biskupství brněnské. Druhým moravským biskupstvím měla být diecéze opavská, k jejímuž zřízení došlo až po 219 letech roku 1996 a to ve spojení s Ostravou, (Ostravsko – opavská diecéze).

Kromě pozdravení bratrů a sester na počátku pastýřského listu, následných historických informací o brněnské „místní církvi“ a seznámení věřících „co je to vlastně diecéze“, seznamuje list s cíli, které ROK DIECÉZE má sledovat. Citace:

Především se nově podívat na minulost, přítomnost i budoucnost, a to každého z nás jako jednotlivce i celého společenství.

V tomto pohledu potom můžeme objevit a poznat kořeny, z nichž vyrůstáme. Máme se seznámit s osobami i událostmi, které se nám mohou stát novou inspirací k tomu:

- *abychom pocítili sounáležitost danou Kristem,*
- *abychom uviděli, čím vším jsme byli obdarováni a děkovali za to Bohu*
- *abychom o sobě navzájem více věděli a mohli přes zakotvení ve své farnosti překračovali její hranice*
- *abychom poznali chod diecéze a seznámili se s tím, co nabízí k podpoře farnosti a rodin, čím slouží v mnoha dalších oblastech našeho života a co nabízí ke vzdělávání*
- *abychom přijali svůj díl odpovědnosti za Boží království a nebáli se budoucnosti.*

A všechno, co se bude v letošním roce v tomto směru dít, má sloužit k tomu, abychom se více stali velkou rodinou, která i přes fyzickou vzdálenost našich domovů má k sobě blízko.

Jaké akce nám k tomu mají pomoci?

Rád vás pozvu na poutě do katedrály, kde se můžeme setkat a kde můžete za splnění obvyklých podmínek obdržet plnomocné odpustky.

Kromě děkanských poutí proběhne v katedrále 30. června hlavní pouť ke kořenům diecéze – patronům sv. Petru a Pavlovi, 5. července pouť ke kořenům víry v Mikulčicích a 1. září další ročník Diecézní poutě rodin ve Žďáru nad Sázavou. Vaše zástupce zvou k účasti na konferenci „Diecéze – živý organismus“ či ve vědomostní soutěži o diecézi, i na řadu ostatních akcí, které jsou spolu s vašimi otci děkany naplánovány. Byl bych rád, kdybychom se i s nemocnými spojili v modlitbě za diecézi, která má přispět k prohloubení vzájemné sounáležitosti. Rok diecéze bude zakončen 1. prosince děkovnou bohoslužbou v katedrále na Petrově.

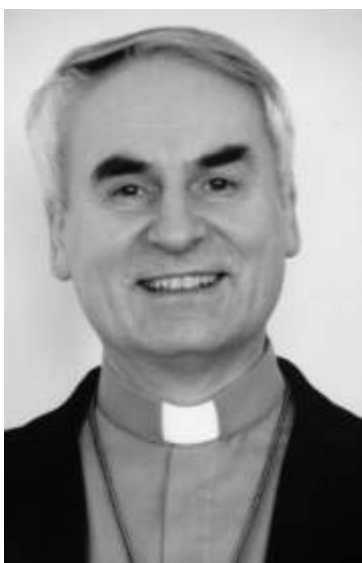
Proč je vlastně Rok diecéze vyhlášován?

Ne proto, abychom mohli uskutečnit plánované akce, ale aby nás jejich prožití přivedlo blíž ke Kristu a jeho království, tedy k sobě navzájem. – Abychom byli obnoveni Duchem Svatým a jako nevěsta spolu s ním volali: „Přijď!“ – Abychom byli křesťany nejen podle jména, ale i ve svém smýšlení a jednání.

K tomu vám na přímluvu Panny Marie, sv. apoštolů Petra a Pavla a všech ostatních patronů diecéze žehnám.

*Váš biskup Vojtěch
(kráceno)*

POŽEHNÁNÍ OTCE BISKUPA

Téměř celý minulý rok byl v zábrdovické farnosti věnován přípravě evangelizace.

Spočívala v seznámení se se zkušenostmi, které získali při podobné evangelizaci v jiných farnostech diecéze, ve sdílení názorů farníků, na šíření radostné zvěsti osobními setkáními a ve zkušebních nácvicích. Především pak v denní modlitbě za zdar evangelizace před večerní mší svatou a v soukromých modlitbách, do kterých jsou zapojeni i nemocní.

Vyvrcholením příprav byla audience u brněnského diecézního biskupa, otce Vojtěcha Cikrleho, s žádostí, aby naší evangelizaci dal své požehnání. Setkání se uskutečnilo v pátek 9. února 2007 večer. Asi dvacetičlenná skupina těch, kteří se chtějí zapojit do obcházení domácností, se po mši svaté přesunula na Petrov. Tam je již čekal sekretář otce biskupa, pater Čupr, který skupinu uvedl po rudém schodišti do audienčního sálu.

A již tu byl usměvavý otec Vojtěch. Obešel dlouhý stůl, každému na uvítání podal ruku, přijal kytici růží, usadil se do čela a vyzval přítomné, aby ho seznámili s celým projektem evangelizace. Základní informaci podal pan farář Rous a po ní se slova ujal otec biskup. O akcích podobného zaměření ve své diecézi byl již informován a tak se zmínil o zkušenostech ostatních. Je si vědom náročnosti takové evangelizace a připomněl se smíchem, že by si naši skupinu mohli lidé plést s jehovisty. Vyžádal si připravený informativní letáček, který budou evangelizující při návštěvách rozdávat. Připomněl i důležitost modlitby a slíbil, že při denních modlitbách v biskupské zahradě bude na zábrdovické myslet. Na důkaz toho rozdál

otec biskup přítomným krásný snímek kamenného kříže, který sám vyfotografoval. Po společné modlitbě vzýval Ducha svatého a prosil o pomoc i patrony diecéze, svaté apoštoly Petra a Pavla. Připomněl, že právě letos, kdy slavíme 230. rok od založení diecéze, je i tato evangelizace jednou z významných akcí. Poté všem přítomným evangelizátorům požehnal. Na jeho pokyn rozdal otec Čupr modlitbu za brněnskou diecézi. Otec biskup znovu obešel stůl a ještě jednou potřásl všem rukou a rozloučil se.

Ti, kteří se s otcem biskupem Vojtěchem osobně setkali poprvé, budou na něj jistě dlouho vzpomínat. Aby měla farnost i jiný doklad tohoto setkání, vyzval otec Rous fotografy, aby celou skupinu před katedrálou vyfotografovali. S velkým humorem se setkala situace, kdy chtěl otec Jiří, aby na jednom snímku byly jen hlavy přítomných. Povedlo-li se, do této chvíle nevíme...

Vám

Svátky a významné dny v postním období 2007

- 22. února – Světový den skautek
- 25. února – První neděle postní – smutné výročí komunistického puče v ČSR
- 7. března – Roku 1850 se v Hodoníně narodil Tomáš Masaryk – první prezident Československé republiky
- 15. března – 68. výročí zániku první ČSR – Okupanti zřídili Protektorát Čech a Moravy.
- 19. března – Svátek svatého Josefa – jmeniny papeže Benedikta XVI.
- 20. března – se dožívá zábrdovický kaplan o. Jan Hanák 33 roků
- 21. března – Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace
- 25. března – Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti
- 1. dubna – Květná neděle – Začátek svatého týdne
- 2. dubna – Druhé výročí úmrtí papeže Jana Pavla II.
– Pondělí Svatého týdne
- 7. dubna – Světový den zdraví – Bílá sobota

ADOPCE LEENY REBELLO V ROCE 2006

Díky štědrosti zábrdovických farníků bylo možno zaslat do Indie v rámci „Adopce na dálku“ na naše děvčátko Leenu Rebello nejen základní vklad 4.900 Kč, ale i příspěvek na dárky k Vánocům dalších 1.000 Kč. Pán Bůh zaplať.

Podle sdělení Arcidiecézní charity v Praze, která zprostředkovává mezi dárci a obdarovanými kontakt, získávají adoptované děti v Indii za základní obnos tyto životní podpory: jsou zaplacený veškeré školní poplatky (platí se nejen přijetí na školu, ale i za vykonání zkoušek, za doučování atd.). Dále školáci získávají školní pomůcky, jako: sešity, knihy, školní brašnu, psací potřeby a další. Také školní uniformu. Pokud do školy dojíždějí, získávají cestovné. Těm dětem, které bydlí příliš daleko, je hrazen poplatek za internátní ubytování. Mají nárok i na základní zdravotní péči. Z dárcovských poplatků jsou hrazeny také mimoškolní aktivity, podporující rozvoj talentu a kvalitního vzdělávání (např. hodiny hudby, tance, zvláštní doučování, tábory s různou tematikou, soutěže aj.). K Vánocům dostávají

za mimořádný obnos od dárců z ČR praktické dárky dle potřeby rodiny. Může to být např. oblečení, deka, nádobí atd. O jaký dar půjde rozhoduje nejen výše finančních prostředků, ale potřebnost daného dítěte nebo jeho rodiny. To mají na starosti přímo pracovníci v jednom ze středisek ve čtyřech svazových státech Indie.

Leena Rebello žije ve státě Karnátaka a je jedním z 11.125 dětí, jejichž adoptivní rodiče žijí v České republice. Až skončí základní školní docházku, bude se rozhodovat zda využije možnosti dalšího vzdělávání např. ve zdravotnickém nebo zemědělském programu, nebo se účastní výučního kursu – např. šití a vyšívání, předškolního učitelství. Jak se rozhodla o tom nás bude informovat dopisem nebo přes Arcidiecézní charitu Praha, která „Adopci na dálku“ v ČR organizuje.

Poněvadž nejpozději v březnu bude třeba zaplatit Leeně školné na rok 2007, prosíme o vaše příspěvky do kasičky farní charity, nad levou kropenkou kostela. Díky.

Za FCH VáM

Hojně navštívený Vánoční duchovní koncert, při kterém zábrdovický sbor zazpíval v pátek 29. 12. 2006 Rybovu Českou vánoční mši a Pastorely skladatelů Jana Michalička a Josefa Sehlinga, měl u posluchačů veliký úspěch.

Díky za něj.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2007

Několik skupinek koledníků vybralo při „Tříkrálové sbírce“ do charitních kasiček v oblasti naší farnosti celkem 69. 000 Kč. Tedy o 2 tisíce více, než v roce 2006. Pán Bůh zaplať.

Štědrá srdce našich bližních se opět ukázala velkorysími dary v akci, kterou lidé považují za smysluplnou. Jistě i proto, že ví, že část vybraných peněz je určena na charitní projekty přímo v naší brněnské diecézi, druhá na pomoc potřebným v rozvojových zemích. Sluší se poděkovat nejen našim koledníkům, ale i Českému rozhlasu a České televizi, protože hlasem známého herce Radovana Lukavského o sbírce informovali a vyzývali posluchače, aby na potřebné bližní pamatovali.

R.

RADOSTNÉ ODPOLEDNE

Stalo se již pravidlem, že se na závěr vánočního období, schází odpoledne farní společenství u jesliček. Loučí se s obdobím, které mají z církevního roku nejraději děti. Letos tomu nebylo jinak. Dětskou besídku u jesliček tentokrát

připravovalo společenství rodin už od listopadu loňského roku. Pečlivost příprav přinesla své ovoce – radostnou náladu nejen u účinkujících, ale také u početných přítomných, kteří každé vystoupení odměnili potleskem.

Moderování se s velikou chutí ujal pan farář, který vtipným slovem uváděl jednotlivá z patnácti vystoupení. Těžiště programu bylo hudební, ať už je obstaraly děti ze Zpěváčku (skrytě dirigovaného Martinou Grůzovou), nebo sólová vystoupení houslistek Aničky Krejčí a Marušky Foltýnové. Nejsem hudební kritik, ale spolu s ostatními jsme poznali, že od loňského roku udělaly ve své hře nesmírný – a do budoucna slibný – pokrok. Duo bratrů Oujezdských, v němž na flétnu hrál Kuba a na klavír ho doprovázel Jenda, charakterizoval otec Rous slovy: „To už není žádné jen tak pískání, ale koncertní vystoupení“. Jejich sestra Anička se kromě vystoupení ve Zpěváčku blýskla i sólovým zpěvem koled a „Tichou nocí“, hranou na klavíru.

K tomuto nástroji usedla i Janička Krejčí a zahrála koledu „Nesem vám noviny“. Klavírní doprovod Haydnova „Andanté“, které zahrály na housle Anička Krejčí a Maruška Foltýnová, měla Anička Bártů. V programu vystoupily i děti Kaňovy, Zemanovy, vánoční básničky přednesly Liduška Pokutová a Adka Pompová. Za přípravu celého, téměř hodinového programu, se sluší poděkovat paním Kuchařové, Krejčí, Oujezské i slečně Grůzové, které se našim malým zpěváčkům a hudebníkům s láskou věnují, aby skrze jejich vystoupení rozdávaly radost i nám ostatním. Účinkující za svá vystoupení dostali potlesk, z „kouzelného kufru“ bonbony a od neznámé paní sedm kilo pomerančů.

R.

JAK KLOKAN K VÉVODKYNI PŘIŠEL...?

V sobotu dne 27. ledna 2007 se po dlouhých přípravách uskutečnil v Komárově v Domě rytířských ctností již druhý farní zábrdovický ples. A o tom, že práce bylo mnoho, svědčilo i dlouho do noci svítící světlo v kostele, kde ženy z různých farních společenství jako pilné včelky balily tombolu. Ale nejen to... Pracovalo se všude: babičky, maminky a slečny pekly dobroty, dělaly jednohubky a připravovaly výzdobu, statní muži a hoši vozili, nakládali a vykládali vše, co bylo třeba.

A pak v sedm hodin to vypuklo... Ve tři čtvrtě na osm se objevily páry mladých, kteří uvedli ples slavnostní polonézou, jejíž choreografii připravily sestry Grulovy. Martina Grulová své umění ukázala ještě jednou, kdy se monumentálním stepem vydala do „hotelu Ritz“.

Tomáš Kaňa zase svým uměním řečnickým zpříjemňoval atmosféru a pobízel všechny přítomné k tanci, který zajišťovala rock'n'rollová skupina Fireballs.

Nyní se dostáváme k hodině jedenácté, kdy se mladé páry, díky panu kaplanovi, objevily v sále v gotickém oděvu. A Petr Přidal, zvaný Klokan, v hloučku dam našel svou vévodkyni Terezku, se kterou se pak vznášel v gotickém rytmu.

Za zdar plesu patří veliký dík všem, kteří se na jeho hladkém průběhu podíleli. Je jich mnoho, proto snad odpustí, když je nebudu jmenovat. Ze srdce jim ale děkujeme.

Tak snad napřesrok...

Lucie a Dominik

P.S.: Snad by se příště našel prostor i na „lidové zpívání kolem stolu“, které bývá dobrým kořením plesů, aby si i ti, kdož zrovna netančí, přišli na své.

Vám

Společenství přátel kláštera Voršilek

Vás zve v roce 2007 ke krátkým modlitebním setkáním v následujících termínech: 12.3.(pondělí), 11.4.(středa), 11.5. (pátek), 11.6. (pondělí), 11.7. (středa), 10.8. (pátek), 11.9. (úterý), 11.10. (čtvrtek), 12.11. (pondělí) a 11.12. (úterý).
* Setkání se konají od 9.30 hodin v bývalém klášteře Voršilek, Brno, Josefská č. 1 ve 2. poschodí u výtahu. Zve sestra Edith B.

Prosíme Pána, aby nám daroval svou pomoc ke znovuotevření kláštera

O VYZNÁNÍ VÍRY FARNÍKŮ:

Nemám svůj čas, existuje jen čas, který patří Bohu a je mi půjčen

Kdysi jsem také považovala čas za svůj, podle toho to také vypadalo. Nic jsem nestíhala.

Pán to ale změnil. Jednou, už po „sametové revoluci“, jsem byla požádána jako bývalá zdravotní sestra, abych konala službu zdravotníka na evangelizaci v Janáčkově divadle. Toho, pro mne všedního dne, mi dal Pán lekci o času.

Začala jsem se doma připravovat na tuto službu. Asi 20 minut před odchodem na místo určení mi zavolal telefon. Sousedka, stará paní už tehdy (ještě žije) , mě požádala, abych ji doprovodila do nemocnice na kardiologii. Léčila se na srdce. Už jsem otvírala pusku, že jí řeknu „nemám čas – musím na evangelizaci“. Ke svému údivu se slyším, jak říkám: „pomalu se oblékejte, hned jsem u vás“. Teď jsem se zděsila. Co mám dělat, když nepřijdu, něco se stane a zdravotník nikde. Ale v tom mi blesklo v hlavě. Zavolej sestře Janě! Sice není profesí zdravotní sestra, ale rehabilitační, ale s Boží pomocí to zvládne. Volala jsem jí. Napřed se zdráhala, pak na to přistoupila. Odebrala jsem se k sousedce a pomohla jí s oblečením. Pořád jsme se modlily a pomalu se vydaly na cestu. Na velkém pětiproudovém přechodu jsme zůstaly stát. Už zase svítila červená. Čas běžel dál. V tom u nás zastavilo auto. V něm seděl její bratr. Nikdy před tím ani po tom jsem se s ním tímto způsobem nepotkala. Zastavil a ptal se kam jdeme. Tak jsem mu vše řekla. Odpověděl, že nás do nemocnice zaveze. Zároveň dopředu hlásil, že čekat na nás ale nebude.

Na kardiochirurgii (kde jsem dříve pracovala) měl k mému údivu službu její ošetřující lékař, který ve svátky z titulu své funkce nemusel sloužit. Také sestry, které sloužily, si mne ještě pamatovaly. Takže všechno šlo bez čekání, jak na drátkách. Natočeno EKG. Paní už bylo lépe, ani kardiogramy neukazovaly nějaké zhoršení, podle lékaře to bylo lepší než při minulé kontrole. Já sama jsem si myslela, že je to uklidněním, že je v dobrých rukou. Dal jí jen nějaké prášky na zklidnění. Pak pronesl větu: *“Vy jste se modlily, že ano.”* Tak jsme přikývly. Popřál vše dobré a šly jsme na tramvaj. Ale bratrovi to přece jen nedalo a čekal. Myslel, že paní Marušku nechají v nemocnici. Chtěl znát její stav. Mne pak zavezl k Janáčkovu divadlu a paní Marušku k sobě domů. Na evangelizaci jsem byla ještě o něco dřív než začala. Sestra Jana si oddechla.

Při oznámení tématu jsem strnula.

„Ježíš Kristus nikomu neřekl, nemám čas!“ Bylo to pro mne velmi silné. Hluboce mě to zasáhlo. Takže: ČAS PATŘÍ BOHU a podle toho jak On chce tak nám čas přidává nebo mění naše plány.

Tím se snažím od té doby řídit a zjišťuji: i když si dělám plány, Pán je klidně mění a já poslouchám. Když ne, jde vše vzhůru nohama! Jsem za to Pánu velmi vděčná. V důchodu jsem asi 20 let dělala dobrovolnici. Když Pán Bůh viděl, že už nestačím běhat po celém Brně nebo i mimo, protože mě to moje nemoc nedovolovala, dostala jsem byt v Domě s pečovatelskou službou. Pečovatelky bez odborného vzdělání jsou zde jen dopoledne, v sobotu a neděli ne. Lidé se naučili využívat mne. Tak sloužím Bohu kdy On chce a jak chce. Mohu říci, že mi ty potřebné dal přímo pod nos.

Takže Jemu patří všechna chvála a čest. Budiž požehnáno Jeho Jméno až na věky věků. AMEN.

M.K.

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

Zábrdovická farní rada se schází téměř pravidelně každý měsíc v roce. V minulém období se její členové zabývali rámcovou přípravou akcí, které by farnost ráda uskutečnila v roce 2007, který brněnský otec biskup Mons.Cikrle prohlásil Rokem diecéze. Předsedající FR otec Rous informoval přítomné o stavu oprav farní budovy a o tom, že i po škrtech chybí na zaplacení oprav cca 1 milion korun. Také o úpravě osvětlení v chrámové lodi, zejména presbytáře a o opravě „věčného světla“.

Byly stanoveny termíny některých akcí, jako besídka u jesliček (7.1.), druhého farního plesu (27.1.), úklidu Betléma (3.2.), schválen termín vyjití farního časopisu před postním obdobím (17.2.) a před Velikonocemi (31.3.), dětského karnevalu po Velikonocích (15.4.), farního výletu (8.5.), adoračního dne farnosti (v pondělí 16.7.) a farní pouti spojené s farním dnem (15. 8.). Některé akce byly dle důležitosti prodiskutovány důkladněji, např. stav financí po benefičních koncertech na pořízení nových varhan do Čenstochovské kaple. Bude třeba najít solventního sponzora, poněvadž z potřebné částky kolem 150 tisíc chybí téměř dvě třetiny.

R.

NEUTRÁLNÍ POLOHA JAK NAJÍT PŘIMĚŘENOST ŽIVOTA

Moje děti dostaly od Ježíška volant. Ne, není to záloha na budoucí auto. Ani to není jediná zbylá připomínka bývalého rodinného vozidla následkem tatínkova jezdeckého umění. Je to vylepšená náhrada radostné tyčky. Že nevíte co to je? Zdá se, že jste poněkud nechápaví. Asi je to tím, že jsem se pokusil přeložit nepřeložitelné. Radostná tyčka se anglicky v originále řekne joy stick. Aha, některým už svítá! Vždyť to je ovladač k počítači, taková páčka, se kterou se dají honit po obrazovce počítače různí pumprlíci, příšerky, rakety nebo auta. Ale jezdit autem bez volantu, jenom s páčkou, to není ono. Ani když je to auto jen zdánlivé — virtuální. Proto byl vymyšlen volant k počítači. Obrazovka před řidičem nahrazuje přední okno auta ve kterém jako sedíte. Ubíhající krajina, silnice a překážky před vámi jsou velmi věrné a ve správné perspektivě

Ať už sami běžně drandíte skrze počítač po závodní dráze nebo naopak máte vztah k počítači jako k zuřivému pitbulovi (čím dál od něj — tím líp), teď kroučíte hlavou a říkáte si: „Proč o tom píše zrovna tady? Koho to zajímá?“

Prosím vydržte, za chvíli to vysvětlím. Před tím ještě volantovou exkurzi pro »méně orientované«, k nimž se sám taky počítám.

Volant k počítači není jen tak nějaké kolečko na špejli. Vypadá jako skutečný, má na sobě různé páčky a tlačítka jako mají závodníci v monopostu formule 1, patří k němu i řadicí páka a dole plošina se dvěma pedály na podlahu, aby bylo jak se rozjet a zabrzdít. A skutečný zážitek začíná když se rozjedete. Zjistíte, že volant se po projetí zatáčky sám vrací do střední polohy jako u skutečného auta. Musíte vynakládat přiměřenou sílu na zatočení, která se mění podle situace. Pomocí tlačítek a páček si můžete zapínat zvýšený výkon motoru, parkovací brzdu atd. Protože jezdit po divoké klikaté dráze v simulátoru na počítači je o dost těžší než řídit auto ve skutečnosti, brzy narazíte do zdi nebo svodidla. Mně se to podařilo už ve druhé zatáčce. Volant zadrnčel a zalomcoval mi rukama. Jasně, vždyť ve skutečném autě by to byl silný náraz do řízení, proto škubnutí volantu. Tak, teď víte jak fungují volanty u počítače, aspoň ty lepší. Já jsem to ještě před pár týdny nevěděl.

Ale ouha. Po spuštění nové hry se volant zbláznil. Divoce s sebou škube, zůstává zatočený nakřivo, drnčí. Ať dělám co chci, auto jede cik-cak, vůbec mě neposlouchá a naráží úplně do všeho, co mu přijde do cesty. Zkoušíme restart počítače, vypnout, zapnout, odpojit a připojit volant, znovu nainstalovat — ale nic nepomáhá. Je konec hry. Volant je nepoužitelný.

Po několika dnech mě děti uprosily, abych ještě jednou zkusil s volantem a počítačem něco udělat. Zase škubání jako dřív. Pak jsem přišel na něco, co mi před tím uniklo. I když se podle návodu volant nastavuje a kalibruje sám, udělal jsem tentokrát vynucenou kalibraci ručně. Prostě vyberete patřičnou nabídku a

vytočíte volant úplně na doraz vlevo, pak úplně vpravo a nakonec zkontrolujete, jestli při vyrovnaném volantu je ukazatel zatočení na obrazovce přesně uprostřed. A bylo to. Hra začala zase krásně fungovat. Auto poslouchalo, dalo se řídit až do cíle, šílenství zmizelo.

„Jaká maličkost, řeklo by se blbost — a jaké důsledky,“ kroutil jsem nevěřícně hlavou. Volant »jenom« nevěděl jaké jsou jeho meze a kde má vyváženou neutrální polohu pro jízdu rovně.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že s námi je to zrovna tak. Vidím to na svých dětech, které jsou věrným obrazem mého chování. Vztekáme se kvůli maličkostem. Náš život je někdy úplně vykolejený. Lomcujeme se vším, co se nám pokouší vnutit směr, který se nám nelíbí. Jsme neovladatelní, nedokážeme dojet do cíle a pořád tvrdě narážíme. „Je to šílený život,“ říkáme si. Kdyby to šlo úplně se vypnout, uděláme to.

V tu chvíli musí nastoupit Opravář a Strážce našeho života a říct: „Stěžuješ si jak je to všechno špatné, že se po té tvójí životní cestě nedá jet, že stále narážíš a že už nechceš pokračovat dál. Tak podívej. Ukážu ti, co je doopravdy těžké a jak to vypadá vně, za okrajem cesty, kterou jsem pro tebe připravil.“ Následuje kalibrace životního řízení. Nevděčnickovi a rozmazlenci, v němž se poznávám, najednou někdo zatočí jeho životem až na doraz. Je to šok, tak tvrdou lekci nečekal. A pak to samé znovu, ale na druhou stranu. I tam to bolí.

Předchozí vztek a lomcování jsou ty tam. Jen úpění:

„Pane nemohl bych zase jet pěkně rovně po prostředku tvójí cesty? Je báječně hladká, vlastně nevím, co mi před tím na ní vadilo. Ty příkopy po stranách jsou děsné, vůbec se tam nedá pohybovat, dovol mi z nich vyjet zpět na pevnou zem. Teď jasně vidím, že zatáčky tu nejsou proto, abys mi bránil jet rovně, ale abych se vyhnul překážkám. A bílé čáry na kraji cesty mě nepřipravují o svobodu volby směru jízdy, ale varují, že dál jsou už jen kmeny stromů, patníky, příkop nebo sráz. Vůbec nejlíp bude, když budeš řídit ty, Pane. Já už jsem si to vyzkoušel a není to snadné udržet se na cestě.“

Teprve po bolestné »kalibraci« najednou nacházíme neutrální polohu volantu pro jízdu přímo a nezatáčíme pořád na jednu stranu. Najednou vidíme jak dobře a rychle můžeme jet, když se držíme svojí cesty a nezlobím se kvůli malým nerovnostem nebo kvůli dalším autům, co jedou stejným směrem a trochu nás zpomalují. Jen na to přijít.

Tak šťastnou cestu a raději najděte svoji neutrální polohu sami. Míň to bolí.

pong